

ZEMUNSKI MIRISI

Trcim za zelenookom doktorkom koja je najednom izašla iz svoje ordinacije, ogrnula bundu i zurno se uputila izlazu. Ne primetivši zbunjene poglede svojih pacijenata. Izletela je na ulicu i potrcala ka Dunavu.

Majka je zasaptala. "Trci po doktorku, brzo! Kakva škola, trci sad!"

Zato što je moj otac izašao na balkon i stao da vice. U stvari, prvo se raspravljao s generalom Simovicem. Uneo mu se u lice: "Sta ti je to trebalo, Dule, budalo matora." I onda, kad se onaj opet nije slozio, razgoropadio se. "Ne razumem to ja, major pilot, kazes da ja to ne razumem, balvane jedan ustogljeni! Dodji, dodji da vidis. Slupali su tvoju Komandu, a ovde, meni na glavu, stavili svoj zuti znak. Mekdonalds, budalo. Znas li ti uopste sta je to. Imperija. Sta ti znas. Hapsis knezeve, to znas, zato što ne znas sta radis. A ja posle treba da letim na ruskom sporetu i da se spasavam u oranju. Jos samo da me gegule pretuku."

Moja majka cuti, ne ucestvuje u toj raspravi. Ali kad penzionisani major izadje na balkon sedamnaestog sprata i stane da preti svima redom, i gore i dole...i progovori kao da ce odatle poleteti, ili negde sleteti ("...nosi se djenerale, sa tvojim Ikarom od stuka, Ikar je ovde, Ikar od krvi i mesa!..."), majka se uplasi. Mada moj otac nikad ne bi skocio s onog balkona. Nije lud. Nego mu je nesto krivo. I voli da vidi zelenooku doktorku.

Za kojom sad trcim. Naravno da bih je mogao prestici i zaustaviti. Ali, kad ona trci u stiklama i bundi, sigurno da ima razlog koji je veci od mog oca. Osim toga, nije lose trcati za njom. Ona radi preko puta moje škole i mnogi osmaci, ja idem u sedmi, i svi ponavljaci, misle da niko tu nije zgodniji. Svi bi na sistematski pregled kod nje. Ali, ona ne radi u skolskom dispanzeru. I ne zivi tu, nego u Bezaniji. Dodje, ode, a izmedju je stalno u onoj ordinaciji. Ali, to joj samo dize cenu. Ima tu dosta onih koji po ceo dan zijaju, s ove ili s one strane skolske ograde. Oni je uvek vide, i kad dodje, i kad ode.

Nije Dunav daleko. Ali, ona je u stiklama. Tu je pumpa i pumpadzije se osvrću. Jedan dobacuje. Lose su volje. Nema benzina. Koga da krađu? Samo se dosadjuju. Trcim po kolovozu.

Zastanem ispod drveca, pored vode. Prvo je ona stala, na nekoliko koraka ispred mene, zadihana, i onda potrcala iz sve snage. Guzva pred *Venecijom*. Tamo trci. Stojim. Otkud znam sta je tamo, i ko to lezi. Jednom sam video utopljenika. Ne znam da li bih voleo opet da vidim kako je naduven.

Ali to traje dugo, dovoljno da se ohrabrim. Vire mu noge kroz onu guzvu. Na nogama ima patike. Odjednom se ljudi razmaknu i zelenooka doktorka ustaje s njegovih prsa. Bleda. Tisina i neki glasovi: "... dzoger bre... sta je radio?... , dzoger, kako ne razumes, trci covek, zeli da bude u kondiciji..." To su dva penzionera. Onda se nista ne cuje, ni tisina ni ti glasovi. Samo hitna pomoc. Kola okreću pored terase, na stazu. Iskacu dvojica s nosilima. Doktorka je prisla, nesto govorila jednom, onda se okrenula i pohitala. Potrcao sam za njom. "Mrtav, umro je." - kaze, pre nego što sam joj se obratio. "Moj otac..." Gleda kao da me ne vidi. Onda kaze: " A, to si ti. Docicu, cim završim tamo, hocu."

Ona je zgodna, ali ja ne znam sta bih radio sa njom. Jednom na ekskurziji jedan ponavljac zaletio se u tunelu i poljubio hemicarku. Kad je tunel prosao hemicarka se crvenela, a on je posle bio glavni. Koji kad uradi neku stvar uvek kaze, nije to nista. Bolje je krasti jabuke na pijaci, to je rekao. Ne znam ko krade jabuke na toj pijaci, sa crkvom i pandurima, u sred grada. Tu su svi nakupci, a oni su opasni. U stvari, ni on ne bi znao sta da radi. Hemicarka je skoro toliko zgodna kao doktorka. Oni samo pricaju o sistematskom pregledu. Niko se ne bi skinuo pred njom. Ja ne bih nikad.

Vucem tako noge pored *Venecije*, i posle. Kad je neko sam, i pored reke, i ne mora u školu, ne zuri mu se nigde.

Dobro je. Vili ribar u dvoristu. Rasirio grundhorn, nesto pipa, i kaze: "Sta je, opet Simovic?" Klimnem glavom. Dobro je biti s nekim ko nije sasvim kao moj otac.

"Sedi decko" - kaze. To uvek kaze, mada u dvoristu nema nista, samo oni prozori kroz koje se moze uci. I uvek kaze: "Zivadin je dasa. Pliva ne na Lido nego pored, i donece s one

obale i karanfil. Izadje ovde, strese se a karanfil u zubima. Vidi se, bice avijacija. Mi Zemunci, ribe ili avijacija. Izmedju, nista. Dobro, sve su to fini ljudi, svi. Ali, avijacija. Zile, pusti, koliko sam mu puta govorio, mani krila. Tikva ti zuji, jos u torbi, ta idi. Posle te spuste, a tebi tikva jos zuji. Samo, fini je on. Mora nekoga da grdi. Zar da grdi zenu, Jozeka ili ovog glavonju. Bolje Simovica."

Izadje iz dvorista, predje onaj put, gleda vodu, gleda nebo. Stojim pored njega. Onda se spusta niz stepenice. Privlaci svoj cun. Uskacem i ja. Izbacuje vodu. Brise poklopac motora. Sedne i upali cigaru.

"Dzoger, kazes... Zapale se, za ovo ili za ono...Svejedno... Nema razlike...Krila kao tvoj Zile, ili trci dok ne lipeses...Sta ce covek, tako mu je sudjeno...Ne ume drugo. Tebi je dosta da zbrises iz skole. A on, gde on da zbrise. Pusti ih, neka dzogiraju..."

"Kazu da je Hristos bio ribar". Smeje se. "Otkud znam sta je bio, ali svidja mi se to. Nocas kad povucemo ovo sto tamo preko zovu metlica mozda pomogne i on. Ako nije ribar sigurno zna da burazer i ja nista na svetu ne prevrcemo. Sto da ne pomogne. Pa ako bude samo brotfis, neka bude. Kao da ovi koji jedu u *Saranu* nesto znaju. Vazno je da je riba. Riba je zdrava, glavna je riba. A kad smo cimali jedek, i mazali ga terom, i Giga tamo u vodi visio na krstaci, i tako sve do Banovaca, ribu je jela sirotinja. Ali mi ne pricamo da je riba zdrava. Mi nista ne pricamo. Nista ne prevrcemo.

A ti, jos ne jedes ribu?" Odmahnem glavom.

Opet smo u dvoristu. Vili je poceo da pije pivo. Kad pije pivo cuti ili ponavlja isto.

U sumrak nema vise nikoga na pijaci. Samo dvojica cuvaju neke dzakove. Umotani cupkaju. Pandur iz kucice klisnuo. Negde se greje. Ne svidja mi se crkva u njenoj ogradi. Nekako je nepomicna, stroga. Nikad nisam video da neko ulazi u tu crkvu. Ne zurim zbog straha.

Trcim, ali ne zbog straha. Sutra cu u skolu, osim ako moj otac nije odlucio drukcije.

Izlazim iz lifta na osamnaestom spratu. Spustam se polako na sedamnaesti. Primicem se vratima i osluskujem. Najednom majka preda mnom. Dohvati me za glavu i koluta ocima. Ulazim u sobu u kojoj Zivadin, letac u penziji, lezi na kauču, a kraj njega, na stolici, zelenooka doktorka. Drzi ga za ruku. Otvorim usta. Vrata balkona zatvorena, zavesa navucena. Jos me nisu primetili.

"Sve je to buka i bes, draga moja. Uvrteo u glavu da spasava drzavu, sedi tu s onim brcicama, kao da je progutao motku. Rasporedjuje zaverenike, a ko njega rasporedjuje, molim lepo. Zakazao vencanje kceri za 6. april. Razumete li vi to?"

Ona tiho potvrđuje, da razume. Pa se okrene: "O, evo i vasesg sina."

Major se pridigne. "Hajde, isprati doktorku."

Majka joj pridrzava bundu. A ona, zelenooka doktorka, na ulici mi kaze:

"Hvala ti, sad cu sama." I dodaje: "Malo je ljudi kao sto je tvoj otac."

I nestaje. Predjem na drugu stranu ulice i gledam uvis. Ne, nije lud Zivadin, da skoci. Skroz gore sve se zuti od velikog slova. A tamo, na drugoj kuci, bledunjavo treperi »**Dahlia**«. Niko ne zna sta to znaci. Zivadin zna, ali nece da kaze. Nego se smeje: "Zemunski mirisi, brajko, zemunski".